

Verslag midwinterdag NSPOH over professioneel leiderschap 28 januari 2019

Leiden of lijden?
Anouk van der Vleuten

Op 28 januari 2019 volgden bijna 300 deelnemers van de NSPOH en hun praktijkopleiders de *midwinterdag* over professioneel leiderschap.

Anouk van de Vleuten, deelnemer aan de [opleiding Verpleegkundige Maatschappij en Gezondheid](#), schreef een verslag over de dag. Lees hier haar verhaal.

De workshop die mij het meeste raakte tijdens deze dag was de workshop van Danielle Braun (corporate antropoloog). Een eyeopener die Danielle mij gaf was “aandacht is het nieuwe goud”. Voor mij betekent dat oprechte aandacht! Met oprechte aandacht bedoel ik aankijken, luisteren, er echt zijn en oprechte interesse hebben in de ander. Dit neem ik ook mee in de gesprekken en bij opvoedingsondersteuning met ouders. Aan ouders geef ik het advies om aandacht te besteden aan het positieve gedrag en niet veel nadruk te leggen op het negatieve gedrag. Kinderen communiceren vaak via hun gedrag en stellen vragen via hun gedrag. Als je goed luistert en kijkt naar kinderen, kan je ontdekken wat hen bezighoudt en wat ze nodig hebben om zich goed te kunnen ontwikkelen. Door je als professional of ouder te verplaatsen in de kwetsbaarheid en het verlangen van het kind, kun je leren wat hun eigen aard is en hun verlangens zijn.

Het filmpje “de laatste gang”, dat Danielle liet zien, maakte indruk op mij. Het filmpje toonde een ziekenhuis waar al het personeel in de gangen een erehaag vormde voor een patiënt vlak voordat die overleed. Zij betoonden daarmee een laatste eer aan een leven, dat was ontroerend en mooi om te zien. Ook hier zag je de betrokkenheid van het personeel, emotie en de oprechte aandacht voor de patiënt. Dit filmpje kwam echt bij mij binnen.

Zelf heb ik vier maanden in een ziekenhuis gewerkt in Malawi (Afrika). Als daar een patiënt was overleden, werd er een doek met een rood kruis over de patiënt gelegd. De patiënt werd

op een brancard gelegd en vervolgens liep iedereen vol emotie (zingend, huilend, schreeuwend) achter de net overleden patiënt aan. Die werd vervolgens begraven op de begraafplaats in het dorp. Dit hoorde erbij als een laatste eerbetoon. Prachtig om het intellect van de mens terug te zien. Oprechte aandacht heeft niet te maken met niveau of met rijk of arm, blank of zwart, jong of oud. Oprechte aandacht geef je vanuit je hart. Dat een hooggeleerde dit nogmaals benadrukt, dat is super.

Het zegt over mij dat ik waarde hecht aan oprechte aandacht en ervoor zorg dat ouders en kinderen gezien worden. Eigenlijk is het voor mij nog breder: "iedereen wil en mag gezien worden". Dit neem ik ook mee in mijn werk, door vooral open en kwetsbaar een casus te bekijken. Wat voor mij lastig is, zijn de vooroordelen die meespelen. Ik begeleid nu een moeder uit Syrië die bij mij aangeeft graag hulp te willen bij een slaapprobleem van haar peuter. Ondertussen ben ik al ingelicht door het ondersteuningsteam dat er schulden zijn ontstaan. Ook heeft de moeder bij het ondersteuningsteam aangegeven dat ze op het einde van de maand geen luiers meer kan betalen. Ketenpartners maken zich zorgen over de veiligheid van het kind en geven aan dat de ouders "zorgmijders" zijn, omdat ze tot op heden geen hulp accepteren. Toch heeft moeder wel aan mij hulp gevraagd, blijkbaar ziet ze wel in dat ze hulp voor haar kindje wil. Dit is het mooie van mijn vak, dat ik als jeugdverpleegkundige wel ingang krijg, omdat ouders het beste willen voor hun kind.

Belangrijk vind ik om ouders vertrouwen te geven in het ouderschap en te begeleiden bij het probleem waar ze tegenaan lopen met hun peuter. Aan de andere kant wordt er van mij gevraagd om te kijken naar de veiligheid van het kind door onder andere te bespreken dat een peuter veel geld kost en hoe ze dat financieel doen. Wat ik mij afvraag "is veiligheid in het geding omdat er geen luiers zijn?" Misschien maken ouders de verkeerde keuzes, of andere keuzes dan wij zouden maken. Dat wil mijns inziens niet gelijk zeggen dat het geen goede ouders zijn of dat het kind niet meer veilig is. In Malawi hadden ze ook geen luiers en geld, dat waren toen ook geen slechte ouders. Belangrijker is het 'waarom' te achterhalen de keuzes). Ik hou voor ogen, dat ik ga doen waar ik voor sta; "de veiligheid van het kind beoordelen en het slaapprobleem begeleiden". Mijn plan is om in gesprek te gaan met ouders en vertrouwen te winnen. Tevens wil ik ondanks alle informatie die bekend is, het gesprek op mij af laten komen. Niet nu op voorhand al een oordeel vellen. Vooral open vragen stellen, open het gesprek ingaan en juist een beetje loslaten wat ik al weet. Door met mijn volle aandacht met ouders in gesprek te gaan, laat ik merken dat ik opensta voor wat zij te vertellen hebben. Mogelijk kan de vertrouwensband versterken en stellen ouders zich hierdoor open voor andere hulpvragen die ze hebben.

“Niet bestaat niet”, ik ga kijken naar wat ik wel kan betekenen voor deze ouders. Leiden is iets wat ik graag wil, dat ga ik ook bij deze casus doen. Ik ga kijken waar ik de leiding kan nemen en waar niet.

Ik geef grenzen aan bij de ouders en de ketenpartners (ondersteuningsteam). Ik ga na wat ik kan betekenen voor de ouders en zal daarin voorstellen doen over wat ik kan doen en wat niet. Vervolgens maak ik afspraken met ouders en de ketenpartners, beslissen we wie wat gaat doen om de ouders te ondersteunen en wanneer er geëvalueerd wordt. Met oprechte aandacht en met een onbevooroordeelde blik wil ik deze casus gaan oppakken. Kortom; ik ga kijken waar ik kan leiden binnen mijn eigen expertise!

Naar [Midwinterdag NSPOH 2019](#)